

Hugh Howey

UZAY FENERİ 23

Çeviren

Cihan Karamancı

BİRİNCİ BÖLÜM:
UFAK TEFEK SESLER

1

İnsanı ufak tefek seslere hazırlamıyorlar. Bayılana dek seni bir santrfjün içine koyuyorlar, mide zarını kusana dek seni parabolik kıvrımlarda kaldırıp indiriyorlar, bir uyuşturucu müptelasının neler hissettiğini anlayana dek sana iğneler batırıyorlar ve seni bir yandan triatlona hazırlarken bir yandan da üç fizik dalı öğretip tıp diploması almanı istiyorlar.

Fakat takırtılarla, gıcırtilarla ve ufak tefek, uzak biplemelerle yaşamının nasıl bir şey olduğunu söylemiyorlar. Ya da etrafındaki ışık yılları büyüklüğündeki cansız uzayın nasıl muazzam, ezici bir ağırlık yaptığını. Ve sessizliğin âdeta büyüdükçe büyüdüğünü. Tıpkı eskiden Batı Virginia'daki bir mağarada gördüğüm karanlık gibi. Çiğneyebildiğin, kilometrelerce etrafında hissedebildiğin, içinden çıkabileceğini bile bilemediğin o karanlık.

Derin uzayın sessizliği işte aynen öyle. Bu da uzay fenerimdeki küçük, vızıltılı zimbirtuları kâbuslardan fırlamış, sinir bozucu götler hâline getiriyor. Hepsinden nefret ediyorum. Burada hareket eden her şeyden. Her küçük çarktan, piezo devresinden ve alarmdan. Mesele sadece ahenksiz değil, aynı zamanda öngörülemez olmaları. O yüzden ben de aradaki boşlukları onlara hazırlanarak, onları bekleyerek geçiriyorum. Gevşediğin anda kendilerini belli ediyorlar. Sanki kulakzarlarıma minicik iğneler batırıyorlar.

Hıncır da hergeleler. Geyikler gibi, peşlerinde olduğumu biliyorlar. Bir ışıldakla, tel kesiciyle, koli bandıyla ve köpük parçalarıyla uzay fenerimin hava kanalına benzer çalışma alanlarında emekleyerek lavukların izini sürüyorum. Tuzaklar kurarken seslerden bazılarının benden

kaçtığını, iyi sterilize edilmemiş bir meyve teslimatı sırasında yapıya kaçak giren haşereler olduklarını düşünüyorum.

Sanki geldiğimi duyuyorlar ve tüm o biplerler, tüm o vızıltilar kesiliveriyor. Av sezonunun açıldığı gün ortadan kaybolan geyikler gibiler. Sonra ben çalışma alanlarından çıkar çıkmaz tekrar kendilerini gösterip yaygara koparıyorlar. Av sezonu bittikten bir gün sonra bahçene giren, suratında “Ha?” dercesine salakça bir ifadeyle lalelerini çiğneyen bir çatal boynuzlu geyik gibi.

Evet, siz onun bunun çocuklarını gözüme kestirdim. Tuzaklarım hazır. Biplerlerin yerlerini tespit edecek kayıt cihazlı mikrofonlar yerleştirdim. Gıcırtilara karşı her yere yağ sıktım. Ayrıca hareketli ufak tefek takırtılar için türlü türlü kapanlar kurdum.

NASA çabalarımla ve yaratıcılığımın gurur duyduğu, değil mi? Onca eğitim. Sırf bunun için. İyi ama başka ne yapayım? Ben uzayın kenarındaki bu paslı metal lolipopun yumuşak orta kısmıyım. Buradayım çünkü yüz trilyonda bir ihtimalle de olsa aptalca bir şey yapmayacak bir bilgisayar henüz üretilmedi. Bu iyi bir oranmış gibi gözüküyor ama bilgisayarlar günde trilyonlarca şeyle uğraşırken bir yığın aptallık yapıyorlar. Ve ben de güya bunları düzeltecek kadar zekiyim.

Gıcırtiları ve hisirttiları avlayarak geçirmedığım zamanın büyük bölümünü yukarıdaki deniz fenerinde geçiririm. Ona öyle demememiz gerektiğini biliyorum ama bırakın şimdi. Uzay fenerinin geri kalanından ayrı duran uzun bir tünelin sonunda her tarafı lombozlarla çevrili küçük bir oyuk var. Yerçekimi dalga yayıncısı işte o yavrunun içinde. Orası uzay fenerinin işbitirici kısmı; ben de dahil diğer her şey yalnızca onun çalışır hâlde tutmak için burada.

Uzun kol YDY'yi uzay fenerinin geri kalanından ayrı

tutar çünkü dalgalar mesafenin dördüncü kuvvetiyle zayıflar. O dalgalar benimkiler de dahil beş-altı metrelik bir alan içindeki hatları karıştırır. Zaten NASA o yüzden, yani insanın kafasında tuhaf etkiler yarattığı için YDY'nin yakınlarında fazla zaman geçirilmemesini önerir. Diğer bir deyişle YDY insanın kafasını dumanlandırır. Peki ama bizi böyle ücra bir yerde iki yıllığına görevlendirirlerken bizden ne yapmamızı bekliyorlar ki? Sırtını makineye yaslayıp oturan, kafası buzsuz viski içiyormuşum gibi kıyak olurken astral navigasyonu keşmekeşe çeviren asteroit sahasının donuk gri taşlarını seyreden tek kişinin ben olduğumu hiç sanmıyorum.

YDY'nin karşısında ve asteroitlerin uzayda fırlıdak gibi dönmelerini seyretmek için en uygun lombozun hemen üzerinde, eskiden burada kalmış birinin astığı silik bir resim var. Burada bir tek benim oturduğumdan kuşku lanmamın sebebi de bu. Resimde yağmurluklu bir adam gerçek, Dünya'daki bir deniz fenerinin önünde duruyor. Deniz fenerinin arkasındaysa boyu yirmi metreyi bulan, ondan daha yüksek bir dalga göze çarpıyor. Dalga uca doğru sivrilen taş sütuna çarpmak üzere ve insan bunun gerek deniz fenerinin gerekse adamın son karesi olduğunu düşünüyor. Dev dalga hemen sonra ikisini birden yok edecek ve piposunu tütürerek kameralı bir drona falan bakıyormuş gibi görünen adam nalları dikmek üzere olduğunu bilmeksizin, "Bu ne ilginç bir şey," diye düşünüyormuş gibi görünüyor.

O postere bakarak geçirdiğim zaman, pencerenin dışındaki yıldızlı ve taşlı sahaya bakarak geçirdiğimden daha fazla. Bir süre resmin bilgisayarda oluşturulduğunu varsaydım. İnsan böyle şeyleri ayırt edemiyor. Bazen gerçek olan sahteye benziyor, özellikle de sahtesine uzun bir zaman baktıysan. İyi ama biri gelip de bilgisayarda üretilmiş bir görseli neden böyle bir hürmetle assın ki? Kâğıt buradaki

yazıcıda kullandığımız termal çerçöpün aksine kaygan. Ayrıca üstünde tek bir kırışıklık bile yok. Demek ki buraya düz hâlde veya bir kurye tûpünde getirilmiş. Neticede biri onu buraya getirirken özen göstermiş. Dolayısıyla kahrolası şeyin gerçek olduğunu varsayıyorum. Resimdeki adamın da gerçek olduğunu, ufacık dünyasının ve ufacık yaşamının sonuna gelirken son bir kez pipo tûttürdüğünü varsayıyorum.

Bazen yeniden başlatılması gereken bir işlemciyi veya hiperden çıkıp da adres soracak yahut bana savaştan haber getirecek bir gemiyi beklerken bu fotoğrafa saatlerce bakarak yidiy sarhoşu oluyorum. Bir kasırgayı sadece omuz silkerek ve piposundan derin bir nefes çekerek karşılayan deniz fenerindeki adam amma havalı. Soğukkanlılığına diyecek yok. Oysaki ben uzaklardan gelen, baş belası bir tıkırtı duyunca keçileri kaçırıyorum. Deniz feneri bekçisi uzun bir süre kahramanım olageldi. O fotoğraf hakkında daha fazla bilgi edinene kadar.

Meğerse benzer çeşitlerde bir düzine çekim varmış. Ve evet, hepsi de gerçek. Arşivde bir şey bulamayınca Houston'a bir araştırma talebi gönderdim. Öbür tarafta geçen diyalogu kolayca hayal edebiliyorum çünkü eğitim sırasında yer deskte çalışırken ben de onlardan nasibimi aldım:

Operasyon şefi: "Pardon, 23 ne öğrenmek istiyormuş?"

"Şey, amirim, belirli bir fotoğrafın geçmişini soruyor. Ve hayır, bir spektral şema değil. Veya... ıı, bilimsel bir şey de. Fotoğraf... ıı, işte. Dijital bir kapak yollamış."

Şef bir tablete bakarken uzun bir duraksama yaşanır.

"Dalga mı geçiyorsun?."

"Geçmiyorum, amirim."

"Herif bunun için bir *araştırma talebi* mi kullanmış? Talep hakkı kalmış mı ki?"

"Daha önce hiç kullanmamış. Adamın sicili temiz. Yaralanıp başka göreve atanmadan önce cephe görev yapmış."

"Dur tahmin edeyim: Başına darbe mi yemiş?"

“Hayır, amirim. Bir Lord tarafından karnı deşilmiş. Sekizinci sektörün kenarındaki sessiz sakin bir uzay fenerine atanmış.”

“Öyleyse muhtemelen o YDY'ye iki görevlendirmenin ardından anlaştığı ucuz bir fahişeymiş gibi sarılıyordur.”

“Muhtemelen, amirim. Benim tahminim de o yönde.”

“Ah, siktir et. Tanrı aşkına, adam bir savaş kahramanı. Bak bakalım ne bulabileceksin.”

Elbette olay muhtemelen öyle gelişmemiştir. Talebi büyük ihtimalle çalışanlardan biri almıştır, onu asıl araştırma departmanına iletmektense aramayı internet üzerinden kendisi yapmıştır, ardından sekiz sayfalık arama sonuçlarını ve hedeflerini bana yollamıştır. Tüm bu süreç muhtemelen iki saniye sürmüştür. Bense cevabı üç ay sonra kendisine ait olmayan bir maden yükünü kapmış bir römorkörden aldım. Bana aktaracak bir şeyleri olduğunu söylediler, sonra da kuşağa girip milyarlarca dolarlık bir şeyleri aldılar. Sınır gerçekten de çılgın bir dünya ama yeteri kadar omuz silkip görmezden gelersen her şey kendiliğinden halloluyor gibi.

Meğerse tanrının cezası kahraman deniz feneri bekçim de geri kalanımız kadar ödlemiş. Fotoğrafın geçmişi iyi biliniyormuş. Fotoğraf onca şey dururken insanlı bir helodan çekilmiş. Fotoğrafçı deklanşöre basarken helikopter pilotu ihtiyar bekçiye *Kaç!* diye avaz avaz bağıriyormuş. Söylendiği kadarıyla yaşlı adam tam bir bitirim gibi görüldüğü fotoğrafının çekilmesinden hemen sonra altına sıçmış ve kendisini deniz fenerinin kapısından tam zamanında atarak sulara kapılmaktan kurtulmuş.

Kahraman olmanın püf noktası da bu zaten: *Her şey resminin ne zaman çekildiğine bağlı.* Sanırım ben de ömrümün geri kalanı boyunca bir kahraman olarak kalacağım. Yeter ki o ömrü burada kapıyı kapatıp dizlerimi göğsüme çekecek ve başka kameralardan uzak durarak geçireyim.

2

Cehennemimin on ikinci katı, küçük çelik bir bilyenin beş santim yükseklikten yekpare bir beton bloğa düşürülmesini içerir.

En azından çıkan ses kulağa öyle gelir ancak ranzama uzanıp uyumaya çalıştığımda duyulan ufak tefek, rasgele tıkırtıların en beteri. Bana hamamböceklerini hatırlatır. Hamamböceklerinin çıkardığı seslere benzediği için değil, diğer sesler bu konuda daha başarılıdır. Onu hamamböceklerine benzetmemin tek sebebi dahili ışıkları kapattığımda kendini göstermesi, kalkıp ortalıkta gezindiğimdeyse kesilmesidir. Ayak seslerimden ürküyormuşçasına. Gel de bunu açıkla.

NASA uzay fenerindeki her şeyin gerekli olduğunu, bir ses duyuyorsam onun işini yapan bir zimbirtudan geldiğini söylüyor. Burada kastedilen şey çenemi kapatıp *kendi* işimi yapmam. Heh. Belki ben ve diğer tüm uzay feneri operatörleri yakınmalarımızla ve taleplerimizle Houston'ı çileden çıkarıyoruzdur. Belki bu şekilde bizden intikam alıyorlardır. Görev Kontrol'deki sahneyi hayal edebiliyorum: Beyaz gömleklili ve siyah kravatlı bir adam bir göstergeden yaşamsal bulgularımı kontrol ederken amiri daha REM uykusuna dalıp dalmadığımı soruyor.

“Olumlu, amirim. Mışıl mışıl uyuyor.”

“Fevkalade. Çınlayan makineyi çalıştır!”

Veyahut çelik bir bilyenin betona düşmesini hatırlatan makineyi.

İşte yine saat mekanizmasına benzer, trilyon dolarlık uzay fenerimdeki bu minik pırlanta bana sinir krizi geçir-

tirken ranzamda sağı sola dönerek bir serinlik cebi ve bir sessizlik periyodu arıyorum. Tam o anda yeni bir ses bana seslerin *sahiden* kötü olabileceğini –yalnızca sinir bozucu olmayabileceklerini, dikkatle hazırlanmış sessizliğimde ahenksiz bir senfoniyle sınırlı kalmayabileceklerini– hatırlatıyor. Bu ses *eski* seslere benziyor. Plazma ateşinin ve şarapnel bombalarının sesine. Bir asker tulumu giymeyecek kadar yavaş, yaşlı ve akıllı adamların verdikleri intiharla eşdeğer emirlerin sesine. Patlayan bombaların ve hava saldırısı sirenlerinin sesine. İşte o tür seslere.

Sesi duyar duymaz ne olduğunu biliyorum: Mutlak YDY arızası. Uzay fenerinin karanlığa gömülmesi. Biliyorum çünkü Mojave Çölü'ndeki simülatör uzay fenerinde kimbilir ne kadar talim yaptım. Biliyorum çünkü o simülasyonlar yüzünden hâlâ kâbuslar görüyorum. Ben bu sefer nasıl ağzıma sıçtıklarını çözmeye çalışırken gri sakallı suratların sahte lombozlardan içeri baktıkları kâbuslar.

SİMKOM'da bir espri yapardık: Astronotlar Dünya'dayken NASA onları arkadan düzer çünkü uzaydayken kimse bağırıldığını duyamaz.

YDY arızası diye bir şey olmaz. Takviyelerin takviyelerinin takviyeleri vardır. Şu kadarını söyleyeyim, Uzay Feneri 23'ün içi tam bir keşmekeştir. Bir terslik çıkması için bir alarmin, bir yedek alarmin ve de aynı işi yapmak için üretilip o işi yaptıklarını sağlama almak maksadıyla birkaç saniyede bir kontrol edilmiş iki farklı modülün bozulması gerekir. Tüm çipler ile yazılımlar kendi kendilerini onarabilirler ve yeniden başlatabilirler. Bu hergelenin içinde bir EMP patlatsanız bile çabucak eski hâline döner. Aynı anda gerçekleşecek iki düzine rasgele arıza ve düşünilemeyecek kadar kafa karıştırıcı bir yığın başka tesadüf lazımdır.

NASA'daki bir parlak zekâ bir keresinde öyle bir ihtimali hesaplamıştı. Oran çok ama çok küçük çıkmıştı. Öte yandan geçen hafta itibarıyla Samanyolu genelinde faaliyet

gösteren 1527 GALSAT uzay feneri vardı. Dolayısıyla *birinin* başına bir şey gelme ihtimali zamanla artıyor. Özellikle de uzay fenerleri eskidikçe. Ve galiba şimdi o biri benim.

Bu küçük pürüzle birlikte sesler ansızın bulunmaya *can atıyorlar*. Küçük küçük alarmlar dört bir yandan bana sesleniyor. Ranzamdan apar topar kalkıyorum ve donla komuta modülüne çıkan merdiveni tırmanıyorum. Evvela elektrik yükünü kontrol ediyorum ve her şey cillop gibi. Navigasyon jirolarını ve yıldız sahası tarayıcılarını kontrol ettiğimde uzay fenerinin yerimizi şaşırمامış olduğunu görüyorum. Kuantum tünelleleyiciyi kontrol ediyorum ama herhangi bir mesaj yok. Elim değmişken ağzına kadar hata kodlarıyla dolu bir otomatik aktarım aldıklarından emin olmama rağmen Galaktik Standart Zamanı ekleyerek Houston'a kısa bir not yazıyorum.

Kesinti. 0314 GSZ.

Mesaj gidene dek uzay feneri onları çoktan uyarmış olacak ama en azından boş oturmadığımı bilecekler. Ne de olsa ben olay mahallindeki adamları, kocaman uzay loli-poplarının yumuşak orta kısmıyım.

Deniz fenerine uzanan tünelin kenarını kavriyorum ve kendimi uzaktaki YDY'ye doğru fırlatıyorum. Bunu öyle çok yaptım ki rota düzeltmesi için bir parmağımı duvara sürtmem yetiyor. Baca boyunca kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. İleride bir alarm avaz avaz haykırıyor.

Kollarımı iki yana açıyor ve gelişimi yavaşlatmak için parmak uçlarımı metale sürtüyorum. Son tutamağı yakalayıp kendimi deniz fenerinin içine atıyorum.

YDY'ye dokunmak bir serinlik hissi veriyor. Demek ki aktarımdaki gemilere güvenli geçiş koridorunu yaymıyor. Üstelik her zamanki yatıştırıcı hâlimden eser yok. Sanki en sevdiğim bira markası bir enerji içeceğine dönüşmüş. "Beni strese sokmaya başlıyorsun," diyorum ona ve altıgen panelleri teker teker söküyorum.